

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΤΩΙ ΣΑΒΒΑΤΩΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩΙ ΜΙΚΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ...

Ὁ τὴν Ἀνάστασιν διδούς...

Μέγα θαῦμα...

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν...

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγοντός σου ἐν τῇ ὁδῷ...

(Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ).

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ Δογματικόν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν θεοπρεπῆ καὶ σεβάσιμον Κόρην τιμήσωμεν, τὴν ὑπέριμον τῶν Χερουβίμ· ὁ γὰρ Δημιουργὸς τῶν ὄλων ἐνανθρωπήσαι βουληθεὶς, ἐν αὐτῇ ᾤκησεν ἀφράστως. Ὡ ξένων πραγμάτων, καὶ παραδόξων μυστηρίων! τίς οὐκ ἐκπλαγῆ, τοῦτο ἀκουτισθεὶς; ὅτι Θεὸς ἄνθρωπος γέγονε, καὶ τροπὴ ἐν αὐτῷ οὐχ ὑπῆρξε· καὶ τῆς παρθενίας πύλας διῆλθε, καὶ μείωσις ἐν αὐτῇ οὐχ ὑπελείφθη, καθὼς ὁ Προφῆτης λέγει· Ἄνθρωπος ταύτην οὐ διοδεύσει ποτέ, εἰ μὴ ὁ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν·

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν...

Εἶτα, τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Χαίροις, τῶν Προφητῶν ἢ σφραγίς, τῶν θεηγόρων Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα· Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως ὄντα, σεσαρκωμένον ἡμῖν, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον ἀπεκύησας· δι' οὗ τὴν ἀρχαίαν, ἀπολαβόντες εὐγένειαν, καὶ Παραδείσου, τῆς τρυφῆς ἀπολαύοντες, σὲ τὴν πρόξενον, τῆς τοιαύτης λαμπρότητος, ὕμνοις καταγεραίρομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, σὲ Παναγία πλουτοῦντες, τῆς αἰδίου ἐντεύξεως, ζωῆς τοῦ Υἱοῦ σου, διανέμοντος πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Χαίροις, ὁ λογικὸς οὐρανός, ἐν ᾧ Θεὸς σωματωθεὶς κατεσκήνωσεν· ἡ στάμνος τοῦ θείου μάννα· ἡ τοῦ Ἡλίου λαμπάς· τοῦ Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ κατάσκιον· παστάς θεοχώρητος· ζωοπάροχε τράπεζα· χρυσὴ λυχνία· φωτοφόρε Παράδεισε· βάτε ἄφλεκτε· κιβωτὲ ἀγιάσματος· κλίμαξ ἢ ἐπουράνιος· νεφέλη ἢ ἔμψυχος· ῥάβδος ἐκ ῥίζης Παρθένε, τοῦ Ἰεσοῦ ἢ βλαστήσασα· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Χαίροις, ἡ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως συλλαβοῦσα Πανάμωμε, καὶ τοῦτον τεκοῦσα, σάρκα, τὴν καθ' ἡμᾶς ἀληθῶς, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων προσλαβόμενον· ψυχὴν νοερὰν τε, καὶ αὐτεξούσιον ἔχοντα· ἀνελλιπῶς γὰρ, τὸν Ἀδὰμ ἐνδυσάμενος, διεσώσατο, ἀναπλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ὅθεν ἐν δύο φύσεσιν, ἡμῖν καταγγέλλεται τῶν ἐκατέρων δεικνύων, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνέργειαν, Χριστός· ὃν δυσώπει, τοῖς ὕμνοῦσί σε δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός,...

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

(Ζῆτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν).

ΕΝ ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Μετὰ τό, Χριστός ανέστη, κτλ. εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ´ καὶ τὰ δύο Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. α´.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἤσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸν κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἤμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· Δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ὁ τὴν Ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄιδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα Θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παθῶν, ανέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν, προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκός, λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄιδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγόν, τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν δοξολογήσωμεν· αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται. Χαίρει χορὸς Ἀγγέλων· φεύγει δαιμόνων πλάνη· Ἀδὰμ πεσῶν, ἀνίσταται· Διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν παρανόμων· Καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἑγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε· Ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα ἐσμυρνιασμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφητῶν, καὶ γνῶτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ παντοδύναμος.

Κύριε, ὁ τὸν Ἄϊδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. ᾠχος β΄.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονουσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα· ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με. (δίς)

ᾠχος ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῶα· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἴασαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλῶα, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος πλ. α΄.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῶα τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης, εἰκῶν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋσῆς δαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέξευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δέ, τὸν

Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θάλασσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραήλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ Ἄμεμπος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἄνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυΐδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γώ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεσι, σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α΄.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄιδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα λέγε τό, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν... καὶ τὰ λοιπά, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. (Ζήτει σελ. 13-14).

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάυσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· Φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα... (σελ. 14).

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἀυτόμελον.

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοί, καὶ προσκυνήσωμεν· ὅτι ἠυδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγειῖραι τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ἔτερον. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμῆν, καὶ ἀπειρογάμη· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῶι ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῶι

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός. Οὓ ἢ Ἀκροστιχίς· Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τρισηλίῳ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου μορφῆς, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασσον, Θεὲ παντοδύναμη, καὶ πρὸς τὴν σὴν Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἄφραστον.

Ἄνω σε τῶν Ἀγγέλων, διάκοσμοι νοεροί, ἀσιγήτως ὑμνοῦσιν, ἐν τρισαγίοις ἄσμασι, μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύμμορφον, ὑπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης, γλυκύτατον φωτουργόν, τῇ ψυχῇ μου παράσχου, Τριάς μονὰς ἀρχίφωτε, καὶ θεῖαν κατάνυξιν, καθαρτικὴν Δέσποτα, πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ ἐπὶ τὸν πόκον, κατῆλθεν ἀψοφητί, οὐρανόθεν Παρθένη, ὁ ὑετὸς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ θεῖος καὶ ἔσωσε, ξηρανθεῖσαν ἅπασαν, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν Ἄχραντε.

Ωιδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας τὰς νοερὰς οὐσίας ὑπέστησας, ὑμνωδοὺς ἀπαύστους τῆς σῆς Θεότητος, τρίφωτε Θεὲ καὶ παντουργέ· ἀλλὰ καὶ τῶν πηλίνων καὶ γηγενῶν, δέξαι τὴν αἴνεσιν, καὶ τὴν ἰκεσίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὁ πάσης κατὰ φύσιν τροπῆς ἀπαράδεκτος, τοῖς ἀλλοιούμενοις ἡμῖν καὶ μέλπουσι, τὴν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν, τῆς σῆς ἀγαθωσύνης, πλημμελημάτων δὸς συγχώρησιν, καὶ τὴν σωτηρίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα δοξάζομεν, ἐν ἀπαράλλακτῳ μορφῇ Θεότητος, σὲ τὸν ἐνικὸν καὶ τριλαμπῆ, Κύριον τῶν ἀπάντων, ὡς οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, παρὰ σοῦ σαφῶς ἐδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον.

Ἐφάνης τῷ Μωϋσῇ ἐν βάτῳ, ὡς ἄγγελος, βουλῆς τῆς μεγάλης τοῦ Παντοκράτορος, σοῦ τὴν ἐκ Παρθένου προδηλῶν, σάρκωσιν Θεοῦ Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχείωσας, καὶ πρὸς οὐρανοὺς ἀνεβίβασας.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐλεήμων ὑπάρχεις, Τριάς ἀμέριστε· ἐλεεῖς γὰρ τοὺς πάντας, ὡς παντοδύναμος, καὶ πανοικτίρμων συμπαθῆς καὶ πολυέλεος· διὸ προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἁμαρτήμασι πολλοῖς, βαρούμενοι κεκραγότες· Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ῥῦσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡμᾶς ἐλέησον, τοὺς προσφεύγοντας πίστει, πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγχνον, καὶ αἰτουμένους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σῶζειν, ὡς οὔσα, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, ἀεὶ χρωμένη θεοχαρίτῳ.

Ωιδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Μνεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος, τὸ τριφαῆς ὁ Δανιήλ, Χριστὸν κριτὴν θεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα ἰόντα, καὶ Πνεῦμα τὸ προφαῖνον τὴν ὄρασιν. (δίς)

Πηλίνοις τοὺς ὑμνοῦντάς σε στόμασι, τὸν ὑπερούσιον Θεόν, τριαδικὸν ὑποστάσεσι, μοναδικὸν δὲ τῇ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέλων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασὺ καὶ κατάσκιον, ὃ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ἅγιος, τὸν δυσθεώρητον τόκον, ἐδήλου σῆς Παρθένε συλλήψεως.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ὁ δι' ἀγαθότητα κτίσας τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα τὴν σὴν ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον, τρίφωτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος.

Σύ με καθοδήγησον Μονὰς τρισήλιε, πρὸς τρίβους θείας τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς σῆς ἐλλάμψεως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεὸς ἀπειροδύναμος.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον τῆς μιᾶς φύσεως, μεμερισμένον, τοῖς χαρακτῆρσι, τριλαμπὲς ἀνέσπερον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, ταῖς αἴγλαις σου καταύγασον.

Θεοτοκίον.

Ὡς κατείδε πάλαι σε, Ἄγνη πανάχραντε, ὁ Ὑποφήτης βλέπουσαν πύλην, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθὺς σε ἐπέγνω, Θεοῦ κατοικητήριον.

Ωιδὴ στ΄. Μαινομένην κλύδωνι.

Τριφαῆς ὑπάρχουσα, θεαρχία ὑποστατικῶς, ἐνιαία πέφυκας ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσουργός, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν. (δὶς)

Ἰκανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφήτης ἄδων τῷ Πατρί· Σῶ φωτί, τῷ Πνεύματι, ὀψόμεθα, φῶς τὸν Υἱόν, ἓνα Θεὸν τὸν τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ κινδύνων εὐσπλαγχνε Θεέ, ἐνικὲ καὶ τρίφωτε κατάπεμψον, τοῖς ὑμνηταῖς, πρεσβείαις τῆς Θεομήτορος.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τρισήλιον σέλας δοξολογήσωμεν, καὶ ἀπλῆν τὴν Τριάδα νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς καὶ ἠλέησε, καὶ ἐρρύσατο φθορᾶς, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης, εἰδώλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ Βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀπορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σὲ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, καὶ τὸ προσφύγιον, ἀμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν, κράζων τό, Ἕμαρτον· ἄλλ'

ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος. Ἐλέησόν με πρὸ τέλους,
ἐπίστρεψόν με καὶ ῥῦσαι πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ὡς ἐλέους ἄβυσσον, κεκτημένος Κύριε, καὶ πέλαγος ἄπειρον, Οἰκτίρμον
ἐλέησον, τοὺς ἕνα σε ὑμνοῦντας, τριλαμπῆ Θεὸν τῶν ὅλων. (δίς)

Τὸν ἀπερινόητον, ἐνικὸν καὶ τρίφωτον, Θεὸν σε καὶ Κύριον, ὑμνοῦντες
βοῶμέν σοι Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἰλασμὸν ἁμαρτημάτων.

Θεοτοκίον.

Ῥάδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον, ἄνθος τῆς Θεότητος,
βλαστὸν συναῖδιον, Παρθένη τὸν διδόντα, τὴν ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

Ωιδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ἵνα τῆς μιᾶς, ἀνακαλύψης πάλαι, σαφῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν,
ᾧφθης Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπων, Ἀβραὰμ ὑμνοῦντι, σὸν κράτος
ἐνιαῖον.

(δίς)

Σύ με πρὸς τὰς σάς, θεουργικὰς ἀκτῖνας, δέρκειν καταξίωσον, φῶς τὸ
ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ Λόγε καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι,
ἀεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Ἦστραψας ἡμῖν, τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἕνα Πανύμνητε, Χριστὸν τὸν
Κύριον, πάντας μουῦντα, τὴν μίαν θεαρχίαν, ἐν τρισὶ προσώποις, ὑμνεῖν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Λαλιαί σε βρότειαί, κατ' ἀξίαν ἀναρχε Μονάς, οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· πλήν
ὡς ἐφικτόν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, θεαρχικὴ σύνθρονε Τριάς, δόξαν
προσφέρομεν, τῷ σῷ κράτει καὶ τὴν αἰνεσίᾳ. (δίς)

Ἰσορρόπῳ δόξῃ σε, τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, ὑμνοῦσι τὰ Χερουβίμ,
καὶ τὰ Σεραφίμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι μεθ' ὧν ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς,
πρόσδεξαι Κύριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀγνή καὶ ἄμωμος, καὶ Παρθένος τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον ἡμᾶς ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλλοιώτον· ἀλλὰ καὶ νῦν ἄφεςιν ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον δοῦναι καθικέτευε.

Τό, Ἄξιον ἐστίν..., καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες·

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩΙ ΟΡΘΩΙ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἄϊδι φῶς ἀνέτειλεν.

Δόξα

Κύριε νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α΄.

Κύριε, ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν, οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγῃ τὴν πλευράν σου ἐξεκέντησαν, ὧ Ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ κατεδέξω, ὁ λύσας Ἄϊδου τὰς πύλας, καὶ ἀνέστης τριήμερος· ἔδραμον γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν Ἐγερσιν. Ὑπερυψούμενε Σωτήρ, ὃν ὕμνοῦσιν Ἄγγελοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα

Τὸ ξένον σου Σωτὴρ μου μυστήριον, τῷ κόσμῳ σωτηρία γεγένηται· ἀναστὰς γὰρ ἐκ τάφου θεοπρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγειρας ὡς Θεός· ἢ πάντων ζωὴ, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε νύμφη θεογεννήτρια, ἢ τῆς Εὐας τὴν λύπην χαροποιήσασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε· ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετά τὸν Ἄωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀγγελικῇ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκῇ Ἐγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο· Ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α΄.

Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, δαυϊτικῶς ἄδω σοι Σωτὴρ μου· Ῥῦσαί μου τὴν ψυχὴν, ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς, ζωὴ μακαρία ἐστί, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιω Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα, τὰ ὁρατά τε σὺν τοῖς ἀοράτοις· αὐτοκρατὸς γὰρ ὢν, τῆς Τριάδος, ἓν ἐστιν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β΄.

Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθῶμεν· δεῦρο ἐκεῖσε, ὅθεν βοήθεια ἦκει.

Δεξιὰ σου χεῖρ καμὲ Χριστὲ ἵπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἀγίῳ Πνεύματι, θεολογοῦντες φῶμεν· Σὺ εἶ Θεός, ζῶή, ἔρωσ, φῶσ, νοῦσ,
σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ΄.

Ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· Εἰς τὰς αὐλὰς προσβῶμεν Κυρίου· χαρᾶσ πολλῆσ
πλησθεῖς, εὐχὰσ ἀναπέμπω.

Ἐπὶ οἶκον Δαυῖδ, τὰ φοβερὰ τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον,
ἅπαντα αἰσχροὺν νοῦν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἀγίῳ Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ,
ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Εὐαγγέλιον. Ἑωθινὸν Η΄.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...

Ὁ Ν΄ καὶ τὰ λοιπά. (Ὅρα σελ. 39). Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆσ
Θεοτόκου εἰς η΄ καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς στ΄.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀναστάσεωσ ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί· Πάσχα » Κυρίου Πάσχα· ἐκ
γὰρ θανάτου πρὸς ζωήν, καὶ ἐκ » γῆσ πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶσ
διεβίβα- » σεν, ἐπινίκιον ἄδοντασ.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰσ αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆσ
Ἀναστάσεωσ, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶσ
ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντεσ.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὄρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμπσαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Ἀναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε Ἄγνη, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομητορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ἐχων Ἀκροστιχίδα ἐν τῇ θ΄. Ωιδῆ· Ἰωσήφ. Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Γῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος ποτέ· » ἄβυσσον, ἣν οὐχ ἑώρακε γυμνήν, τὸ κύτος οὐρανοῦ, » Ἰσραὴλ διώδευσεν ἀβρόχως, Κύριε· καὶ εἰσήγαγες » αὐτὸν εἰς ὄρος ἀγιάσματος σου, ἄδοντα, ψάλλοντα, » ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Τροπάρια.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντὸς Δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, Μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Μύρα τί κομίζετε, μετὰ δακρῶν ὑμεῖς; ἔλεγε ταῖς τιμίαις Γυναξίν, ὁ Ἄγγελος φανείς· ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· δραμοῦσαι εἶπατε, τοῖς θεόπταις Μαθηταῖς, πενθοῦσί τε καὶ κλαίουσιν, ὅπως σκιρτήσωσι, καὶ χορεύσωσι φαιδρῶς.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ Λυτρωτής, ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπών· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλῳάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν.

Δόξα

Μίαν τρισυπόστατον, οὐσίαν σέβοντες πιστοί, δοξάσωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ποιητὴν, καὶ Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός, ἕναν ἄκτιστον Θεόν, σὺν Ἀσωμάτοις κράζοντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ Βασιλεῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν Ἄγνη, Κύριος διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σῶζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Καταβασία » Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρό- » χοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ παντοσρατιᾶ κατα- » ποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου » τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν, ἐκ τᾶ- » φου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἕορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἔστερέεται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ἐπὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἄγνη, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεόν, ὄν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεόν, Ἄχραντε μεγάλυνε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰσμός.

» Σαλευομένην τὴν καρδίαν μου, Κύριε, τοῖς κύμα- » σι, τοῦ βίου στερέωσον, εἰς λιμένα εὐδίου καθο- » δηγῶν, ὡς Θεός.

Τροπάρια.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐστήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας Μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ Σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Καινῶ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, Οἰκτίρμον ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τί ὡς νεκρὸν ἐπιζητεῖτε τὸν Κύριον; ἀνέστη καθὼς εἶπεν, ὁ Ἄγγελος γυναιξίν ἐφθέγγετο, ἀστράπτων θεία μορφῇ.

Τυφλὸν ποτε ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι ἰάσω, Πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Δόξα

Θεὸν Πατέρα προσκυνοῦμεν, προάναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα θεῖον, τρισάκτιστον φύσιν τρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἀπεκύησας, Θεὸν σεσαρκωμένον, ὄν αἰτήσαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρηῆσαι ἡμᾶς.

Καταβασία » Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου » τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ δοξάζειν σου τὴν » σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ ποιητής, παρερχόμενος εὗρεν ἐν τῇ ὁδῶ, Τυφλὸν καθεζόμενον, θρηνηδοῦντα καὶ λέγοντα· Οὐ κατεῖδον ἐν βίῳ, τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν σελήνην, τὸ φέγγος ἀυγάζουσας· ὅθεν ἐκβοῶ σοι· Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα, φωτίσόν με ὡς εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσπίπτων σοι· Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι, διὰ πληθος ἐλέους, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, » στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγε- » λον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κό- » σμφ' ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Ἄρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βροτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστός, ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυῖδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ· καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅν ἀπεκύησας Χριστόν, ὠραιότατος ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἢ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξίν ὠραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κα- » τενόησα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ ἐδόξασά σε, μόνε » Φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθεῖς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Τοῖς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἄπιτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Πιστούμενος Κύριε, τὴν Ἐγερσίν σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου· τοῖς φιλοῦσί σε Χριστέ, ἐν ἡμέραις πλείοσι, συνηλιζου χαροποιῶν αὐτούς.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπὼν· ἄπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Δόξα

Ὁμότιμε ἄναρχε, Τριάς ἀμέριστε τῆ οὐσία, μεριστὴ ταῖς ὑποστάσεσι, σῶζε πάντας, τοὺς πιστῶς σε φόβῳ δοξάζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἄχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε Πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Καταβασία » Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυ- » ροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγή δι' αὐτοῦ, καὶ » ἐβόησα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν » ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν » ὀψόμεθα, δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλ- » λοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄιδου σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ, ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Υἱοῦ σου Θεομητορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσεβῶν ἢ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουῖσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου, νυκτομαχοῦσαν τῷ σκό- » τει τῶν παθῶν, προφθάσας οἴκτειρον, καὶ λάμπσον » νοητὲ Ἥλιε, ἡμεροφαιεῖς ἀκτῖνας, ἐν ἐμοί, τοῦ διαυ- » γάσαι τὴν νύκτα εἰς φῶς.

Τροπάρια.

Ἐψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτούς, καὶ τὸν πολέμιον Οἰκτίρμον, ὄφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν τῶν σῶν, ὡς μόνος Θεὸς τοῦ παντός.

Ἐτέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος νεκρός, καὶ τὰ βασίλεια τοῦ Ἄιδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκρούς τῇ Ἀναστάσει ἐγειρας τῇ σῇ.

Θαυμάσια μεγάλα, ἐκτελῶν Λόγε ἐπὶ γῆς, λαὸς σε ἀπέκτεινεν ἀνόμων· ἀλλ' αὐτὸς Κύριε, μόνος δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν καθὼς προεῖπας, ἀνέστης Χριστέ.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν ἔπεισας, τοῦτον ἐπιγνόντα σε Ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Δόξα

Τριάδα ἐν μονάδι, καὶ ἐν Τριάδι μονάδα, οἱ πιστοὶ δοξολογήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἅπαντες, Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἓνα Θεόν, δημιουργὸν τοῦ παντός ἀληθῶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς θεοχαρίτῳ; Πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καὶ Θεός.

Καταβασία » Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ » γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Ωιδή στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων » Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέφξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ἀνήκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς ἀχράντου γαστρος, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδῖον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἄγνη κατελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός, ἐρρύσω Κύριε, κάμει » τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι » ἵνα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν » ἅγιόν σου.

Τροπάρια.

Ὁ σταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθόρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὴν Σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Ἐθεντο ἄπνουν σε νεκρόν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεϊκῆ σου δυναστεία.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τοῖς Φίλοις ἔλεγες· Καθίσαιτε δὴ ἐν τῇ Ἰερουσαλήμ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμούς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἔχαρισω αὐτῶ τὸ βλέπειν, ὕμνοῦντί σου Λόγε, τὴν ἄχραντον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Δόξα

Ἡ τρισυπόστατος μονάς, Πάτερ ἀγέννητε, Υἱὲ γεννητέ, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτόν, τρισάγιε Κύριε, μία οὐσία καὶ δύναμις, σῶζε πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἀγνή, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφῶς, κόσμον διὰ σοῦ ὀρόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Καταβασία » Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆτος ἐγένετο· » ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ τὸν φιλόανθρωπον, καὶ ἔσω- » σέ με ἡ δεξιὰ σου Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἄνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὀδηγέ· ἵνα διηγῆσωμαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμούς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἕκτη ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν ἐορτάζομεν, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, θαῦμα.

Στίχ. Φωτὸς χορηγός, ἐκ φάους πλέον φάος,

Τὸν ἐκ γενετῆς ὀμματοῖς Τυφλόν, Λόγε.

Καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἐξ ὑγροῦ διεπράχθη, καθὰ καὶ τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Παραλύτου· γέγονε δὲ οὕτω. Τοῦ Χριστοῦ διαλεγομένου τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ ἑαυτὸν ἴσον ἀποδεικνύοντος τῷ Πατρὶ, καί, πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι, ἐγὼ εἰμι, λέγοντος, ἐκεῖνοι λίθους κατ' αὐτοῦ βάλλουσιν· ὁ δὲ, ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν, εὐρίσκει τὸν Τυφλὸν παραπαίοντα· ἦν δὲ οὕτω γεννηθεὶς, τὸν τύπον καὶ τὰ κοῖλα ἔχων μόνον τῶν ὀφθαλμῶν. Εὐρῶν οὖν αὐτὸν ὁ Σωτὴρ οὕτως ἔχοντα, ἐρωτᾶται παρὰ τῶν Μαθητῶν (ἀκηκοότων ἐν τῷ εἰς τὸν Παραλύτον· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε· καὶ ὅτι, Ἀμαρτία γονέων ἐπὶ τέκνα)· Παββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἄλλως τε, καὶ δόξα ἐπικουρείος τις ἐκράτει, τὰς ψυχὰς προϋπάρχειν, καὶ ἀμαρτησάσας, ἀῦλως κατάγεσθαι εἰς τὰ σώματα· ἅπερ ἅπαντα ἀναιρῶν ὁ Χριστός, ἔφησεν· Οὐ διὰ ταῦτα, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἡγουν ἐμοῦ· οὐ γὰρ περὶ τοῦ Πατρὸς ὁ λόγος· τὸ δέ, ἵνα, τῆς ἀποφάσεώς ἐστιν, οὐ τῆς αἰτίας.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Χριστός, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισε τοὺς τύπους τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὴν τοῦ Σιλωὰμ πηγὴν ἀπελθεῖν, καὶ νίψασθαι ἐγκελεύεται· ἵνα δείξῃ, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ κατ' ἀρχὰς χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ἐπεὶ δὲ πάντων ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἐν τῷ σώματι κυριώτερον, τοῦτον πλάττει μὴ ὄντα, δεικνύων, ὅτι καὶ τῇ ψυχικῇ δυνάμει κίνησιν αὐτός ἐστιν ὁ παρέχων. Οὐκ ἐχρήσατο δὲ ὕδατι, ἀλλὰ πτύσματι, ἵνα γνώριμον εἴη, ὡς ἡ χάρις ἅπασα ἀπὸ τοῦ ἐμπτύσαντος στόματος ἦν· καὶ ὅτι πρὸς τὸν Σιλωὰμ αὐτὸν ἀποπέμπειν ἔμελλε. Νίψασθαι δὲ αὐτὸν προτρέπει, ἵνα μὴ τις τῇ ἐκεῖθεν γῆ καὶ τῷ πηλῷ δώῃ τὴν θεραπείαν. Στέλλει δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν Σιλωὰμ, ἵνα πολλοὺς ἔχῃ τῆς ἰάσεως μάρτυρας· πολλοῖς γὰρ ἂν συνήντησεν ἀπιῶν, κεχρισμένος πηλῷ τὰ ὄμματα. Φασὶ δὲ τινες, ὡς νιψάμενος, οὐκ ἀπεβάλλετο τὸν ἐκ τοῦ πτύσματος πηλόν, ἀλλ' αὐτός ὁ πηλός, τῇ προσβολῇ τοῦ ὑγροῦ, πρὸς ὀφθαλμῶν πλάσιν μετεσχηματίζετο.

Σιλωὰμ δὲ, ἀπεσταλμένος ἐρμηνεύεται· ἡ γὰρ κολυμβήθρα αὕτη, ἔξω τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ ἐτύγχανεν. Ἐπὶ δὲ Ἐζεκίου, πολεμίων παρακαθισάντων τὴν πόλιν, καὶ τὸν Σιλωὰμ κατασχόντων, ἀνεχαιτίσθη τὸ ὕδωρ ἐκεῖθεν. Πρὶν ἢ δὲ φρέατα καὶ λάκκους ὀρύξαι τοὺς ἔνδον, εἰς ὑποδοχὴν ὕδατος, εἴ τις, κελεύσει τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, ἐστέλλετο, τὸ

ὕδωρ πάλιν ἀθρόον ἐξήρχετο, καὶ ὑδρεύετο· εἰ δέ τις ἐξ ἑαυτοῦ, ἢ καὶ πολέμιος, ἐπέιχετο ἢ τοῦ ὕδατος ἕκροια· καὶ ἐξ ἐκείνου οὕτως ἐγίνετο. Ἵνα τοίνυν δείξη καὶ ὁ Χριστός, ὅτι ἐκ Θεοῦ καὶ αὐτός, διὰ τοῦτο τὸν τυφλὸν ἀποστέλλει ἐκεῖ, καὶ τὸ φῶς αὐτίκα ἐφέπεται. Τισὶ μέντοι ἔδοξεν ἀπεσταλμένον τὸν Σιλωὰμ ἐρμηνεύεσθαι, καὶ διὰ τὸν παρόντα τυφλόν, ἀποσταλέντα παρὰ Χριστοῦ.

Ὁμματοῦται τοίνυν, νιψάμενος ὁ τυφλός, ἀρρήτῳ τινὶ δυνάμει, μηδ' αὐτοῦ τοῦ παθόντος τὸ μυστήριον ἐξιδόντος. Οἱ δὲ γειτνιῶντες αὐτῷ, καὶ ἄλλως γνώριμοι, κατιδόντες αὐτὸν ἐξεπίτηδες ἀναβλέψαντα, ἀμφιβάλλοντες ἦσαν· ἐκεῖνος δ' οὖν ὠμολόγει, ὁ πρόην εἶναι τυφλός· καὶ τὸ αἴτιον τῆς ὀράσεως ἐρωτώμενος, ἰατρὸν τοῦ πάθους τὸν Χριστὸν ἀνεκέρυσε. Τῶν οὖν Φαρισαίων τὸ παράδοξον ἀκηκοότων σημεῖον, πάλιν ὁ Σωτὴρ βλασφημεῖται, ὡς τὸ Σάββατον μὴ τηρῶν· ἐν Σαββάτῳ γάρ, ὡς ἔοικε, καὶ τὸ κατὰ τὸν τυφλὸν διεπράχθη. Σχίσμα τοίνυν γίνεται τούτων μεταξύ, τῶν μὲν λεγόντων, ἐκ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν, διὰ τὰ γενόμενα θαύματα· τῶν δέ, μὴ ἀπὸ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ.

Οἱ οὖν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ δόξαν ἔχοντες, τὸν τυφλὸν ἐρωτῶσι· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ; Ὁ δέ, Προφήτην τοῦτον ἀνακηρύσσει· ὁ δὲ παρ' ἐκείνοις ἦν τιμιώτερον. Οἱ δὲ πάλιν διαπιστοῦσιν, ὅτι τυφλῷ γε ὄντι, τὴν θεραπείαν ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο. Ἀμέλει, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ μεταστέλλονται, μὴ τοῖς γείτοσιν ἴσως πιστεύοντες· ὅθεν καὶ μᾶλλον αὐτὸ συσκιάσαι θέλοντες, πλεῖον ποιοῦσι κατάδηλον, τῶν γεννητόρων ἅπαντα διομολογούντων, κἂν διὰ τὸ μὴ ἀποσυνάγωγοι γενέσθαι, εἰς τὴν ἐκείνου ἡλικίαν τὴν προᾶξιν ἀνάγουσιν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρὸς τὸν τυφλὸν λέγουσι· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι ἐκεῖθεν ἢ ἰασίς δῆθεν, οὐχ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· ἀμαρτωλὸς γὰρ ἐστίν, ὅτι λύει τὸ Σάββατον. Ὁ δέ, ἔργοις δηλῶσαι θέλων, ὅτι Θεός ἐστιν, Οὐκ οἶδα, φησίν· ἐν ἐπίσταμαι, ὅτι, τυφλὸς ὢν, δι' αὐτοῦ βλέπω.

Πάλιν οὖν εἶπον αὐτῷ· Πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δ' ἀχθόμενος, οὐ κατὰ λεπτὸν λέγει, ἀλλὰ συνιστᾷ, ὅτι, εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ ἦν, οὐκ ἂν τοιοῦτο σημεῖον ἐποίησε. Καὶ πρῶτον μὲν, ὑβρίζεται παρ' ἐκείνων, ὡς ὁμολογήσας μαθητῆς εἶναι ἐκείνου· καὶ ὅτι εἶπεν· Οὐδεὶς ἀνέφξεν ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· τυφλοὺς γὰρ καὶ ἄλλοι ὠμμάτωσαν· γεγεννημένου δὲ τυφλοῦ, οὐδεὶς. Ἐμπαίζοντες τοίνυν αὐτόν, πόρρω τῆς συναγωγῆς ἔβαλον. Μετὰ δὲ ταῦτα, εὕρισκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ὁ δέ, μαθὼν, ὅς τις ἐστίν ὁ μετ'

αὐτοῦ λαλῶν, καὶ ὀρώμενος δι' αὐτοῦ (οὐ γὰρ ἤδει αὐτὸν πρότερον, ἅτε τυφλὸς ὢν), προσεκύνησεν αὐτῷ, καὶ μαθητῆς αὐτοῦ ἐχρημάτισε, τὴν εὐεργεσίαν ἀνακηρύττων.

Ῥηθείη δ' ἂν καὶ ἀναγωγικῶς. Τυφλὸς μὲν καὶ ὁ ἐξ ἔθνῶν λαός, ὃν τινα παράγων, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ γῆ διατρίβων, οὐκ ἐν οὐρανῷ, εὗρεν ὁ Χριστός. Ἦ καὶ ὅτι, διὰ τὸν Ἑβραϊκὸν ἤλθε λαόν, παροδικῶς δὲ διέβη καὶ εἰς τὰ ἔθνη. Καὶ πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐχρισεν, ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξεν αὐτοὺς πρῶτον· ὅτι ὡσεὶ σταγῶν κατέβη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσαρκώθη ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου· εἶτα, καὶ τὸ θεῖον Βάπτισμα παραδέδωκεν, ὃ δὴ ἐστὶν ὁ Σιλῳάμ. Ἐπειτα ὁ ἐξ ἔθνῶν Χριστιανικὸς λαός, ὑπὲρ Χριστοῦ πρὸς πάντας παρῴρησιάζεται, καὶ διώκεται, καὶ μαρτυρεῖ, καὶ ὕστερον παρ' αὐτοῦ ἀνακηρύττεται καὶ δοξάζεται.

Τῷ ἀπειρῷ ἐλέει σου, φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄν- » θρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνη- » τόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλο- » γητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρῶν ἐζήτησαν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Αἴδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ, καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως, οὔσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ᾤκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτῳ νηδύν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰσμός.

» Πυρὸς σβεστήριον τῶν Παίδων ἢ προσευχή, δρο- » σίζουσα κάμιнос, κήρυξ τοῦ θαύματος, μὴ φλο- » γίζουσα, μηδὲ συγκαίουσα, τοὺς ὕμνολόγους Θεοῦ » τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ἀναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις, ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Ἐξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, καὶ δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμὰ διελύθησαν.

Ὅρθρου μυρίσαι σε Γυναίων ἦλθε χορὸς· μαθοῦσαι δὲ Κύριε ἐξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· δι' ὧν παράσχου ἡμῖν ἰλασμόν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλωὰμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὕμνολογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Δόξα

Πατέρα ἄναρχον, συνάναρχόν τε Υἱόν, καὶ Πνεῦμα πανάγιον ὕμνολογήσωμεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν, παρθένος ᾤφθη Ἄγνη· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις Ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει αἰεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταβασία » Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὕμνολόγους σώσας » Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰσμός.

» Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, » ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτῆ, καὶ πανηγυρὶς » ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς » αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, Βασιλείας τε Χριστοῦ, κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄιδου διαρρήξας, τοῖς θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταίος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

Ἀγγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος, τὸν Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε λευῖται, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια » Ἀγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ κατι- » δόντα, Χριστὲ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν, » ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα, τὴν σὴν » φιλανθρωπίαν.

Ὁ Ἄιδης κάτω σε, ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπεδίδου σπουδαίως τοὺς νεκρούς, τοὺς ἐκ τοῦ αἰῶνος ἐκεῖσε φρουρουμένους, Χριστὲ ὑμνολογοῦντας, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελουσίως ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄϊδην, καὶ πάντα ἐν ἀνδρεία, ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγὴ τοῦ Σιλωάμ, νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα

Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, Θεὲ τῶν ὅλων καὶ κτίστα τοῦ παντός, τοὺς ὑμνολογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας, τὸ κράτος σου παντοίων, πειρατηρίων σῶζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτῳ, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διαπαντός, μὴ με καταισχυῖναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Καταβασία » Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ » Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα, ἐκ » Παρθένου Μητρὸς, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ- » ψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα » Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου » Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει » τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοί, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί, Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἔμψυχε· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰσμός.

» Ὅτι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, παρθένον » ἀναδείξας σε ἀγνήν, μετὰ τὴν κύησιν, ὡς τεκοῦσαν » ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς Ποιητὴν· διό σε, Θεοτόκε με- » γαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ἰκρίῳ προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν Σῶτερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ὡς ἔβλεψέ σε Λόγε, Ἄιδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκρούς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ

χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθορῶν, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα Ἄιδην τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατὸς συνεγείραντα.

Ἠγέρθης καθὼς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὠφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἑγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὀμματώσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε

εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Δόξα

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, φῶς ἀνυμνῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές· ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι κατανοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία » Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν » χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κυήσασαν, οἱ πιστοὶ » ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὅμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἁμαρτίας, σὺ φωταγωγήσον ἐνθείς, Οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας καθάρας με δάκρυσιν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὔρε Τυφλὸν ἀόμματον· πτύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας, πηλὸν ἐπέχρισε τοῦτον· πρὸς Σιλωὰμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίψασθαι· ὁ δὲ νιψάμενος ἦλθε, βλέπων τὸ φῶς σου Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν Στίχους η' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφότερα γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς

ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξῆλθες ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου· δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, μάλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας· Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σταύρωσιν καὶ ταφὴν σαρκί καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἄιδου, ἐλευθερώσῃς πάντας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτά σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφάνέρωσας τῆς δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Ληστῇ Παράδεισον ἤνοιξας· καὶ ἐν τῇ ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἄιδου συνέτριψας· καὶ ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι λίαν πρωΐ, ἐπεζήτησαν σε μυρίσαι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον ἐν χαρᾷ τοῖς Ἀποστόλοις μηνῦσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέσχες τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ. Ἰδιόμελον ἐν. Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χριστὲ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις

σου προσψάσας· Αὐτὸς καὶ νῦν Φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη...

Δοξολογία μεγάλη. Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν α' Ὁραν, τὸ Ἐωθινόν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα, οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς· ἰδοὺ γὰρ κατηξίωται, καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὄψεως τῆς σῆς, ὧ Ἰησοῦ· ἀλλ' ἔτι πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ἀσθενῆς· διὸ καὶ ἀποπέμπεται μὴ προσψαῦσαι σοι Χριστέ· ἀλλ' ὅμως κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφησε, τὴν πρὸς τὸν πατρῶον κληρὸν ἄνοδον ἀπαγγέλλουσα. Μεθ' ἧς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ὁ Ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὠμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν, καὶ ξηράναντα τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργόν, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων Ληστῶν, ὁ μὲν εἰς βλασφημῶν σε κατεκρίθη δικαίως· ὁ δὲ ἄλλος σὲ ὁμολογῶν, Παράδεισον ᾤκησε.

Τῶν Αποστόλων τὸν χορὸν, παραγενόμεναι γυναῖκες σεμναί, ἀνεβόησαν· Ὁ Χριστὸς ἀνέστη· ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Καὶ ἀπὸ τοὺς Κανόνος τοῦ Τυφλοῦ. Ωιδὴ στ΄.

Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον...

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰσθῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ὅμμα ὀλομελίας βροτῶν, καὶ ὀφθαλμοὺς τοῦ κοσμικοῦ τούτου σώματος, ὑπάρχων Θεὸ καὶ Λόγε, καὶ τῶν ὀμμάτων καινός, δημιουργὸς καὶ πλάστης γνωριζόμενος, καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράματος, τοῦ χοῦ καὶ τοῦ πτύσματος, Τυφλὸν ἀρρήτως, ὀμματοῖς ἐν δακτύλοις σοῖς, καταπλάττουσι, καὶ πηλὸν καὶ τὴν ὄρασιν· ἧς καὶ τυχὼν ὁ πρὶν, ἐν γεννητοῖς γνωριζόμενος, ἥλιον ὅλως μὴ βλέπων, σὲ τὸν γλυκὺν ὄρα Ἥλιον, ἰδὼν τὴν εἰκόνα, τοῦ ἡμᾶς δι' εὐσπλαγχνίαν, ἄφατον πλάσαντος.

Μέλη καὶ διαρτίαν πλουτῶν, τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς ὀργανώσεως, ὁ πρόην τυφλὸς ἐκ μήτρας, τῆς μητρικῆς προελθὼν, ὡς μηδὲ τὴν πλάσιν εἶναι ᾤετο, ὀμμάτων τὴν στέρρῃσιν, εὐπορήσας ἀνόθευτον, ἐξ ἧς τοὺς πόδας, καὶ τὰ πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούσμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήρθρωτο· ὃς διὰ σοῦ καὶ τοῦτον, τὸν πλουτισμὸν ἐπικτώμενος, βλέπει τὸ φῶς τὸ τοῦ κόσμου· καὶ τὸν τῶν φώτων σε πρῦτανιν, Θεὸν καὶ Δεσπότην, τῶν κτισμάτων καταγγέλλει, Κτίστην παγκόσμιον.

Ἐποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὀμματωθεὶς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέεται, ὡς τάχα μηδὲν βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄρα, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὃς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἶρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν· Πότε νύξ, πότε ἡμέρα· Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστοργήσαντα· Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Αναστάσιμον.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἤσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἠμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· Δοξάζομέν σε μονογενές.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδου, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρηῆσαι ἡμᾶς.

Κύριε, ἁμαρτάνων οὐ παύομαι· φιλανθρωπίας ἀξιούμενος, οὐ γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνη Ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρόρησίαν πρὸς τὸν φιλόφθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν

ἀναπέμπων Θεῶ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῶ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλῶα· καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον...

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου...

Τῆς ΔΕΥΤΕΡᾶς Τῆς Σ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἄϊδη φῶς ἀνέτειλε.

Κατανυκτικόν.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστὸν ὑπαντήσωμεν πιστοί, μετὰ πλήθους ἐλαίου καὶ λαμπάδων φαεινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἔνδον ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθανόμενος, ἄπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν· Ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου οἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως Θεοτόκε βοῶμέν σοι· Χαῖρε πύλη τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα·

χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία· χαῖρε σεμνή, χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσωματωμένον.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Οἰκτίρμον καὶ τῆς Ἐγέρσεως, παριόντι σοι πηρὸς ἀπὸ γεννήσεως, ἀνεβόα σοι θερμῶς· Υἱὲ Δαυῖδ ἐλέησον· δός μοι τὸ φῶς ὀφθαλμῶν, ἵνα βλέψω σε κἀγώ· οὐ τὰς κόρας ἐπιχρίσας, πηλὸν ἐκ πτύσματος Λόγε, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐχορήγησας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... ὁ Ν΄ καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰσμῶν εἰς ἡ΄ καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστώμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α΄. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. (δίς)

Κατανυκτικόν.

Οἶμοι! τί ὠμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καὶ πτοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνάδειξον, καὶ ὡς τὸν Ἄσωτον υἱὸν δέξαι με, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλ' ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων

ἀξιοθέντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ὅλον τὸν βίον ὁ τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἄνοιξόν μου τὰς κόρας Υἱὲ Δαυΐδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων κἀγὼ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α΄. Ὅσιε πάτερ.

Τύφλωσις ὥφθη, ὁ τυφλὸς τοῖς τάχα βλέπουσι, σκοτίζων καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς ψυχάς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν ἄωρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἠρώτων δεινῶς· Πῶς ἄρτι ὄρασαι, ὡς εἷς τῶν φῶς ὀρώντων, τυφλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προκαθήμενος τρίβοις, καὶ προσαιτῶν; Ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ φῶς χορηγοῦντα, καὶ πλαστουργήσαντα τὰ φῶτα ἐν τῷ κόσμῳ· ἐξ ὧν κηρύττεται, Υἱὸς Θεοῦ προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρθένου βροτὸς φανείς, δι' οἶκτον ἐκ θείου Πνεύματος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με...

Ὅσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχθοφόρημα, ὠρᾶτο τοῖς ἐν κόσμῳ, περιπατῶν ὁ τυφλός, καὶ ἐν ταῖς πλατεῖαις πόδας συντριβὼν, τάχα ὡς ὄρασιν τὴν ῥάβδον πλουτῶν· ὅθεν καταφεύγει πρὸς τὸν Φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ φῶς ὄραν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν Ποιητὴν, τὸν καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ καὶ κατ' εἰκόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον, καὶ νῦν χοῖ καὶ πτύσματι, καταυγάσαντα τούτου τὰς κόρας, καὶ δόντα φιλανθρώπως βλέπειν τὸν ἥλιον.

Στίχ. Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου.

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως, τὸν Λόγον τὸν πατρῶον, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ τυφλός· ἐξ οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμεράρχην, ἔβλεψεν ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοί, χαίρων τῇ ὄρασει τῇ καινοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὠράθη εὐθυπορῶν, καὶ ἀπροσκόπτως βαδίζων τὰς ἀτραπούς· καὶ τὸν φωτίσαντα Υἱὸν Θεοῦ γνωρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ὃ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν γενόμενον, καὶ λαβόντα ὃ οὐχ ὑπῆρχεν, ἀσύγχυτόν τε τηροῦντα τὴν τούτου ἕνωσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἤμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἤμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ’ ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωὰμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

ΤΗΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΤΗΣ Σ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Ὅρα ἔμπροσθεν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν τῇ Τετάρτῃ Ἀκολουθίας, τὰ περὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς τε Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τῆς τοῦ Πάσχα (σελ. 179-180), καὶ ποιήσον ὡς βούλει περὶ αὐτῶν.

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τὸν ἐκ χοῶς πλαστουργικῶς καὶ τοῦ πτύσματος, ὀμμάτων τὰς κόρας δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμόν, ὃ τὸ πρὶν τυφλώτων ὠμολόγησε, κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα καὶ πρύτανιν, δι’ οἶκτον μόνον, βροτωθέντα τοῦ πλάσματος, καὶ ἐκήρυττεν, ὡς Θεὸν παντοδύναμον· οὔ Γραμματεῖς τὸν ζῆλον, καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν, ὅλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀποσυνάγωγον κρίνουσι, τυφλώττοντες πλέον, τοῦ ποτε τυφλοῦ τὰς κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστείας τυφλός, κατὰ βλεπόντων κατὰ κράτος ἐξήρατο· τὸν Κτίστην καὶ γὰρ τὸν τούτου, καὶ πλαστουργὸν τοῦ παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων ἐθεάσατο, ἰδὼν τὴν ὀμμάτωσιν, τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσματος· καὶ ταύτη μόνῃ, ἐπιγνοὺς τὸν φωτίσαντα, καὶ Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Δεσπότην παγκόσμιον, ὃν οἱ ὀρῶντες φθόνου, κακία τυφλώττοντες, ὅλως οὐκ εἶδον,

καὶ ταῦτα, πολλαπλασίονα βλέποντες, ἐκ τούτου θαυμάτων, ἐνεργείας παραδόξους, μόνοις τοῖς ῥήμασιν.

Ἐποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὀμματωθεὶς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα μηδόλως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄρᾱν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐκπλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὅς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὰ κάλυμμα, αἶρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Ὀκτωῆχου.

Ἦχος πλ. α'. Αναστάσιμον.

Ὁ τὴν ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄιδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδοὺ, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρησαὶ ἡμᾶς.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι. Τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλόμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει, ὡς καγώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπητυτομόλησαν, καὶ Διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σαρκωθεὶς Χριστὲ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτων οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῦ τοῖς πλαστοουργοῖς δακτύλοις σου προσψάυσας. Αὐτὸς καὶ νῦν Φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἀπολυτίκιον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον...

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου...

ΤΗΙ ΤΡΙΤΗΙ ΤΗΣ Σ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐστῶτων, σάλπιγγος ἠχούσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου, ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σοι παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλους βοήσον τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ῥῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀναβλέψας ὁρᾶται Τυφλὸς τῷ πτύσματι, τοῦ τὴν βροτῶν διαρτίαν πρὶν πλαστοουργήσαντος, μὴ ὁρῶν ἐκ γενετῆς τὸ μέγαν Ἥλιον· ὅθεν καὶ χάριτας Θεῶ, ἀναπέμπει ἐκ ψυχῆς, τὴν τούτου ἰδὼν εἰκόνα, καθ' ὁμοίωσιν πεπλασμένην, τοῦ τὴν εἰκόνα πλαστοουργήσαντος.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η' καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. (δὶς)

Κατανυκτικόν.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς ὁ μόνος φιλόνητος δέομαι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ· ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μητρὸς πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμπασαν θεώμενοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώττουσιν, ὀρῶντες σκιᾷ, σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμου, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν Φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὀμματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πηλεργασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων, ἐλέγχοντες ὀράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὅρθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν ῥείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὀμμάτων θείῳ κελεύσματι, πηγῇ Σιλῶμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὀρᾶται, ὀμίχλην σκότους νυκτοποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμπεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ

τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιάδους γράμματος, ὀμματουῖται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου.

Ἵψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ θεογνωσίας καταλαμφθεις ὁ Τυφλός· κὰν πρῶην ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν Φωτοδότην γνωρίζει καὶ Φωτουργόν, τὸν ἀναλάμψαντα ἐκ τάφου τριημέρωσ, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἡλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι. Πολλή σου καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· Φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

ΤΗΙ ΤΡΙΤΗΙ ΤΗΣ ΣΤ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν, ψάλλομεν τό, Χριστὸς ἀνέστη... μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως, καθῶς, καὶ ἐν τῇ Διακαιησίμῳ Ἑβδομάδι.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος β'

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα· ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγχνισθεὶς ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ, καὶ ἀνέβλεψα· Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄

Ὅλον τὸν βίον ὁ τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ· Κύριε· Ἄνοιξόν μου τὰς κόρας, γιὰ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων κἀγώ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α΄

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ΄

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ, Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· Φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χριστὲ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, ἀπὸ μήτρας σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρισμῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς

δακτύλοις ἐπιχρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν Φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεόν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. α΄.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄιδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος πλ. α΄.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοιξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναιῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύτης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γυναῖα χαρᾶς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἶπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Τό, Χριστὸς ἀνέστη... ἐκ γ', τό, Νῦν ἀπολύεις... Τό, Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπά. Εἶτα·

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον...

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗι ΤΕΤΑΡΤΗι ΤΗΣ ΣΤ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν λοιπὴν συνήθη Ἀκολουθίαν, τό, Θεὸς Κύριος... Τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον τῆς Ὀκτωήχου δὶς, καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἄϊδη φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· Χαῖρε ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδέδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρῶας, ἐστερημένου φωτός.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... Ὁ Ν΄, καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς σ΄, τοῦ Τυφλοῦ εἰς δ΄, καὶ ὁ Προεόρτιος τῆς Αναλήψεως εἰς δ΄.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρημός.

» Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα » Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ » γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβα- » σεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὄρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Γῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν καὶ ζωὴν, τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, λίθον Μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ Λυτρωτής, ἴασατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπών· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλῳάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηραν ἀπειρόγαμον τὴν σὴν κατώκησεν Ἄγνη, Κύριος διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον. Ἐν δὲ τῇ θ' Ωιδῇ, Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Ἄνω πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸς ἀνέρχεται, καὶ προσάγει τὴν σάρκα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαβεν· Αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ἐν αἰνέσει σήμερον, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντες.

Βίβλοι γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν σοφῶν θεηγόρων, πέρασ σαφῶς ἐδέξαντο· μετὰ γὰρ τὴν Ἑγερσιν, ὁ Δεσπότης ἄνεισι, μετὰ δόξης εἰς τὰ οὐράνια.

Γῆ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ οὐράνια, θυμηδίας πληροῦται, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, τοῦ τὰ πρὶν ἐνώσαντος, διεστῶτα χάριτι, καὶ φραγμὸν τὸν τῆς ἔχθρας λύσαντος.

Καταβασία. Αναστάσεως ἡμέρα...

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου » τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν, ἐκ τὰ- » φου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἔστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές· αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Σαλευομένην τὴν καρδίαν.

Καινῷ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, Οἰκτίρμον, ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δέ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐστήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας· Μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλὸν ποτε ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι, ἰάσω Πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρος, ἀπεκύησας Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἴτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρηῆσαι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῶ θανάτῳ, Λόγε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, σαφῶς τριήμερος· καὶ πρὸς τὰ οὐράνια Σωτήρ, ἀνήλθες μετὰ δόξης, ὑμνολογούντων Ἀσωμάτων σου, τὴν οἰκονομίαν τὴν ἄφατον.

Ἐπέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ ἄνευ σώματος, καὶ φορέσας σάρκα, Σταυρὸν ὑπέμεινας, καὶ ἐξαναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνήλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τὸ ἐπὶ γῆς, πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας· καὶ ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανοὺς, ἐκάθισας ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Γεννήτορος. Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν...

Κοντάκιον τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρολαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ῥεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἄνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμάσια τὰ σὰ ὁ τάλας διηγῆσασθαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιϊαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρολαμπρον.

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡμμάτωσας Χριστέ, τὸν ἐκ μήτρας τεχθέντα, ἀόμματον δεικνύς, Ἰουδαίοις Σωτήρ μου, τὴν δόξαν σου τὴν ἀρρήτον, καὶ ὡς φῶς πάντων πέφυκας· ἀλλὰ φθόνῳ σε, πεπηρωμένοι τὰς φρένας, ἐνεδρεύοντες, τὸν τῆς ζωῆς παροχέα, νεκρῶσαι ἠπειγόντο.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὅμοιον.

Ἐτέχθης ὡς αὐτός, σὺ ἠθέλησας Σῶτερ· ἐφάνης πάλιν δέ, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης, καὶ ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος· ὡς Θεὸς δὲ ἀνίστασαι· ἀνελήλυθας, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ ἀνήγαγες, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, καὶ δόξη κατεκάλλυνας.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, » στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγε- » λον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ » κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοιῶσαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βροτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἦλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὀρῶντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Τοῖς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἄπιτε, κηρύξατε πανταχοῦ, τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Τεθνήξαντα ξύλω με τεθεῖς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Ὡμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπών· Ἀπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἄχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, Πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ἡ πρὶν τῆ ἀμαρτία κατάκριτος, φύσις ἡμῶν Παμβασιλεῦ, τῆ σῆ προσλήψει ἠλέηται, ὕμνολογοῦσά σου φόβῳ, τὴν Ἐγερσιν καὶ θεϊὰν Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἄσωμάτων τὰ τάγματα, κατανοοῦντά σε Χριστέ, βροτεῖαν φύσιν φορέσαντα, καὶ ἐπιβάντα νεφέλη, καὶ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ἰδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ Χριστέ Παμβασιλεῦ, τῆ σῆ ἀνόδῳ ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας· ὁ Κύριος ἐξεγερθεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανοὺς ἀνελήλυθεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων, αὐτῷ ὡς ποιητῆ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς...

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου » τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν » ὀψόμεθα, δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι ζῶν ἀνατέλ- » λοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄιδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο· Χριστέ ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ. Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου.

Ἐτέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος νεκρός, καὶ τὰ βασιλεία τοῦ Ἄιδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκροὺς τῆ Ἀναστάσει ἐγείρας τῆ σῆ.

Ἐψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτούς, καὶ τὸν πολέμιον Οἰκτίρμον, ὄφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς ὁ μόνος ὢν Θεὸς τοῦ παντός.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν ἔπεισας τοῦτον, ἐπιγνόντα σε Ποιητήν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, πειραν ἀνδρὸς θεοχαρίτῳ; πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντὸς ποιητῆς καὶ Θεός.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Λύσας τὸ κατάκριμα τῆς ἀνθρωπότητος, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη πρὸς τὰ ἐπουράνια, Πατρὸς συνεδρία, τιμήσας οὐς ἠγάπησεν.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστὲ τοὺς Μαθητάς σου, ἀνήλθες ἄνω, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οὗ οὐκ ἐχωρίσθης, κὰν τοῖς βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν θεηγόρων, Χριστὲ πληρώσας, ἀνήλθες νεφέλης σε, καθυπολαβούσης, Σωτὴρ πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος...

Ωιδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίου, κατόχους πεπεδημένων » Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρί, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός.

Ὁ σταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθόρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντα τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Ἔθεντο ἄπνουν σε νεκρόν, Χριστὲ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεϊκῆ σου δυναστεία.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμούς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε, τὴν ἄφατον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἄγνή, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκὶ ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ῥυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Τῆς Αναλήψεως. Μαινομένην κλύδωνι.

Ἐένον ὄφθης θέαμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον μορφήν, φέρων τῇ ἀνόδῳ σου Φιλάνθρωπε, τῇ φρικῶδει· ὅθεν φόβῳ ἀνύμνουν σε.

Ὁ τῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἄνεισι φαιδρῶς, πρὸς τὸν τούτου ἀναρχον Γεννήτορα· πᾶσα κτίσις, νῦν ἐορτάζει χορεύουσα.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβοάτω ἐν ἀλαλαγμῷ, Ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καὶ ἐν σάλπιγγος, θεία φωνῆ, πρὸς οὐρανοῦς, οὐς οὐκ ἔλιπεν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις...

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες Ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄιδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητῆς, Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὄρθρον ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβῶν· Ὡ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν, Σῶμα ζωηφόρον καὶ

τεθαμμένον. Σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι. Ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ μάγοι· καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ κράξωμεν· Ὡ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος » ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ » θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν· ὁ μόνος » εὐλογητὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὄν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρῶν ἐζήτηουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄιδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς Ἐγέρσεως, οὔσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τοῦ Τυφλοῦ. Πυρὸς σβεστήριον.

Ἐξεγερθέντος σου, ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμῶν ἐλύθησαν.

Ἀναρτηθέντος σου, ἐπὶ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Πηλῷ ἐπέχρισας, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλῶαμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνολογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν, Παρθένος ὤφθης Ἀγνή· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις Ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει αἰεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ὑπερουψούμενος.

Ρήξας τὸ μεσότοιχον, τὸ τῆς ἔχθρας Κύριε, Σταυρῶ καὶ τῶ πάθει σου, νεφέλη ὀχούμενος, ἀνήλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἄναρχον Πατέρα.

Σύντρομοι ἐκραύγαζον, αἱ Δυνάμεις· Ἄρατε, πύλας παραγέγονε, Χριστὸς σῶμα γήϊνον, φορῶν καὶ θείῳ πάθει, τὸν Βελίαρ θανατώσας.

Τί σου τὰ ἱμάτια, ἐρυθρὰ Φιλάνθρωπε; Ληγὸν νῦν ἐπάτησα, Χριστὸς ταῖς δυνάμεσι, ταῖς θεαῖς πυθομέναις, ἀνερχόμενος ἐβόα.

Ὑμνοῖς σου τὴν Σταύρωσιν, Χριστὲ καὶ τὴν Ἑγερσιν συμφώνως δοξάζομεν, λαμπρῶς ἐορτάζοντες, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει, τῇ σεπτῇ σου εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου...

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, » ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτῆ, καὶ πανηγυρὶς » ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς » τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς Ἑγέρσεως, Βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορῶᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σὲ βεβαπτίσαμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ἀγγέλων σύστημα.

Ἀγγέλων τάγματα, Σταυρῶ κρεμάμενον, σὲ κατιδόντα, Χριστὲ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστὲ ἐξαίσια, ἐθελουσίως, ὑψώθης ἐν σταυρῶ, καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄϊδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρεία ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τοῦ Σιλῳάμ, νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρῦξαι, σαρκί ἐπιφανέντα, εἰς πάντων σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διαπαντός, μὴ με καταισχύνη ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σοὶ τῷ παντουργῶ.

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα νεφέλη, φωτεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν πάντων ὀρώντων, τῶν θείων Μαθητῶν σου, καὶ σὲ ἀνυμνούντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν· ἀνέστη, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατῆλθεν, πρὸς ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιήσας τὰ πάλαι διεστῶτα.

Ψάλλων ὁ Δαυΐδ, βοᾷ· Χριστὸς ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβίμ αὐτοῦ, καὶ ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὃν ὑπερψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠφθης Μαθηταῖς, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καὶ τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἐλαιῶν· ὅθεν νεφέλη φωτός ὑπολαβοῦσα, ἤρε πρὸς τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή...

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα » Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου » Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει » τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρω ἡμέρα τῆς Βασιλείας σου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὅτι ἐποίησέ σοι.

Ἰκρίω προσεπάγης, τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν Σῶτερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ὡς ἔβλεψέ σε Λόγε, Ἄιδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκρούς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπι-γνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου, μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ἠγέρθης, καθὼς εἶπας, Ζωοδότα, ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὥφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἐγερσιν, σημεῖα ποιήσας, καὶ ὀμματώσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἰερὰν πανήγυριν, πᾶσα κτίσις ἄγει ἐμφανῶς, τῇ Ἀναλήψει τῇ σῇ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐν ἣ προσενήνοχας, τῷ Πατρὶ σου, ἦν περ ἐξ ἡμῶν, φύσιν ἀνέλαβες, ὑπὲρ λόγον Ἀναλλοίωτε.

Ὡς Θεὸς συνέτριψας, πύλας Ἄιδου Σῶτερ καὶ μοχλοὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἐνδόξως ἀνέδραμες, τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγελικῶν, Πύλας διάρατε, ἐκβοώντων μετ' ἐκπλήξεως.

Σοῦ τὴν θείαν ἄνοδον, θαυμαζόντων θείων Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἄγγελοι αὐτοῖς, βοῶντες· Ὅν βλέπετε, ἀνιόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ δόξης κρῖναι ἅπαντας.

Ἦν Χριστὲ δεδώρησαι, πρὸς τὰ ἄνω πάλαι ἀνιών, εἰρήνην σοῖς Μαθηταῖς, ταύτην καὶ ἡμῖν, πλουσίως κατάπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάντα συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως σε, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἡλίου σὺ τοῦ νοητοῦ, γεγένησαι ἀληθῶς, ἄχραντε Ἀγνή· δι' οὗ οἱ καθήμενοι, ἐν τῷ σκότει ἔβλεψαν τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, κατὰ χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου...

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Τυφλοῦ. Ὅμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἁμαρτίας, σὺ φωταγωγήσον, ἐνθεῖς, Οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας, καθάρως με δάκρυσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν Στίχους η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ δ', καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεῖς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονουσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστοργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστὲ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεῖς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν

ἀναπέμπων Θεῶ· Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ ἔλεγον αὐτῶ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄

ἽΟλον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σε, Κύριε· Ἄνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυΐδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων κᾶγῶ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α΄

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἤμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἤμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ΄ ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοιξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναικες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ΄ ἡμῶν χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρρευε, καὶ

ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος,
ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ
δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ
Ζωοδότου, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς
προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν
νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε
τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ
εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν
ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον
λύτης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστός,
τὰ γύναια χαρᾶς ἔπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους
περιπτυξώμεθα. Εἶπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς·
Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη
ἐν νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖ μνήμασι ζῶν
χαρισάμενος.

Τό, Χριστὸς ἀνέστη (ἐκ γ'). Δοξολογία μεγάλη.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον...

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα. Ωιδὴ γ' καὶ στ'.

Ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε...

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς ἀγίας καὶ ζωηφόρου τοῦ Χριστοῦ
Ἀναστάσεως.

Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεται τοῖς Ἀδελφοῖς Παράκλησις μεγάλη, δι' ἰχθύος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις καὶ τάξις περὶ τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, συνηνωμένως μετὰ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, ἀπαντᾷ εἰς πάντα τὰ τετυπωμένα Πεντηκοστάρια, ἔτι δὲ καὶ εἰς τινὰ τῶν χειρογράφων· ἀλλ' ἐπειδὴ χειρογράφα πάλιν ἕτερα καὶ Πεντηκοστάρια καὶ τυπικά, ὡς καὶ τὸ τετυπωμένον Τυπικὸν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας, τάπτουσι ἰδίως μὲν, κατὰ τὴν προλαβοῦσαν Τρίτην, τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, μετὰ καὶ τῆς Ἀναστασίμου Ἀκολουθίας τοῦ πλ. α' Ἦχου, ἰδίως δὲ τὴν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν σήμερον, μεμονωμένην, καὶ πάσης ἄλλης Ἀκολουθίας ἀνεπίμικτον (ὅπερ καὶ τακτικώτερον καὶ εὐλογώτερον δοκεῖ, ὡς σύμφωνον ταῖς Ἀποδόσεσιν ἀπασῶν τῶν λοιπῶν Δεσποτικῶν τε καὶ Θεομητορικῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἑορτῶν)· διὰ τοῦτο καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἐξ ὑπαρχῆς τὰ τῆς Ἀποδόσεως τῶν δύο τούτων Ἑορτῶν, ἀνατυποῦντες καὶ αὐθις διηρημένως καὶ ἀσυγχύτως τὰ εἰς ἑκατέραν αὐτῶν ἰδιάζοντα, ἵνα ἔχη ὁ βουλόμενος πρόχειρα καὶ τὰ τῆς τάξεως ταύτης.

ΤΗΤΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΤΗΣ Σ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

(ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ)

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἄνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυΐδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων κᾶγῶ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ΄ ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν, ἀβρόχως Ἰσραήλ· νῦν δέ, τὸ Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θάλασσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραήλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ Ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἄφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προῶν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. α΄.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἤσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἤμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· δοξάζομέν σε Μονογενές.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο· ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Ὁ τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄιδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύπτεσθε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παθῶν, ἀνέστη ὁ Ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρόπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄιδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν ἀνγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· Φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον...

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου...

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΤΡΙΤΗΙ ΤΗΣ ΣΤ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου καὶ ἰσχὺν Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἄϊδη φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος, νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος, καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε, καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδέδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρῶας, ἐστερημένου φωτός.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ... Ὁ Ν΄, καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Τυφλοῦ, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η΄, καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄. Ἦχος πλ. α΄.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντριψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτῆρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, μάλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις. Οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεόν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

ᾠχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμπασαν θεώμενοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώττουσιν, ὀρῶντες σκιᾶ, σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν Φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὀμματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πηλεργασίᾳ· μεθ' οὗ μινύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὅρθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει, διατρίβοντι, νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν ῥείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὀμμάτων θείῳ κελεύσματι, πηγῇ Σιλῶμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁρᾶται, ὀμίχλην σκότους νυκτοποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμπεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιδώδους γράμματος, ὀμματουῖται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου.

Ἵψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· κἄν πρῶην ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν Φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμπσαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς Χριστὲ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις ἐπιχρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν Φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τοῦ Τυφλοῦ.

ΤΗΙ ΤΡΙΤΗΙ ΤΗΣ Σ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

(ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ)

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἕως αὐριον ἐσπέρας, σχολάζει τοῦ Ψαλτηρίου ἢ Στιχολογία. Αἱ δὲ Ὦραι, τὸ Ἀπόδειπνον, καὶ τὸ Μεσονυκτικὸν ἀναγινώσκονται, ὡς ἐν τῇ Διακαινησίμῳ ἑβδομάδι. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Θ' τῆς παρούσης ἐσπέρας. Ὁ δὲ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως Κανὼν καταλιμπάνεται, ἢ ψάλλεται ὅταν βούληται ὁ Προεστῶς.

Ἀντὶ τοῦ συνήθους Εὐλογητοῦ, λέγεται· Δόξα τῇ ἀγία καὶ ὁμοουσίῳ κτλ., καὶ ψάλλομεν τό, Χριστὸς ἀνέστη... μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως, καθὼς καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχάς, πρόσδεξαι Ἄγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεισιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Ἀνατολικά

Εὐφράνθητε οὐρανοί, σαλπίσατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην· ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἐμμανουήλ, τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν τῷ Σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδούς, θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας ὡς φιλόανθρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Στήριξον ὀρθοδοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι Σταυρὸν κατεδέξω, καὶ θάνατον Ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναΐδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος προελθόντα ἀφράστως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον δι' ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον, καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισηῆξε, καὶ τὸ Βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἴσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν... Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἶτα. Εἵπωμεν πάντες· τό, Καταξίωσον... τό, Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν... κτλ.

Μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν.

Τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Τῷ Πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ἦχος πλ. α΄

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσιμον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα

ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα, πάντα ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύτης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστός, τὰ Γύναια χαρᾶς ἔπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἶπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος.

Τό, Χριστὸς ἀνέστη... γ', καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΤΗΣ ΣΤ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Ζήτει τὰ τοῦ Πάσχα, ἀπαραλλάκτως τὰ πάντα καὶ ἀνελλιπῶς πλὴν τοῦ Συναξαρίου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν, Σῶμα Χριστοῦ... κτλ.

Ἡ ἈΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ἩΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΤΗΣ ΣΤ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩΙ ΜΙΚΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς...

Κύριε, τῆ σῆ Ἀναλήψει...

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις...

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε...

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας...

Ἀπόστιχα. Ἦχος α΄.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες...

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ...

Ἀνήλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἄναρχον...

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε...

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε...

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας.

Ἀπολυτίκιον· Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

(Ζήτηι ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ)

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῶι ΜΕΓΑΛῶι ΕΣΠΕΡΙΝῶι

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ε΄, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὀρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναϊδίον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστός· ὅπου ἦν τὸ πρότερον. (δίς)

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ’ αὐτῶν καθεζόμενον καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· δόξα σοι. (δίς)

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς. (δίς)

Κύριε, οί Απόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ὀδυρμοῖς δακρῶν, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον· Δέσποτα, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς δι' οἶκτον ἠγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαγχνος· ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (δίς)

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδού, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δι' ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(δίς)

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθείς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν Ἀσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θάμβει· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγάλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογοῦντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς μαθητάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἵσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν... Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Β', 2).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοί, καὶ ἐροῦσι· Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΕΒ΄, 10. ΕΓ΄, 1).

Τάδε λέγει Κύριος· Πορεύεσθε, περιέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου· σκευάσατε τὴν ὁδόν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρύψατε· ἐξάρατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη. Ἴδου γὰρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστὸν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἴδου ὁ Σωτὴρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητουμένη πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη. Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδώμ; ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσόρ, οὕτως ὠραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ; βοᾷ μετὰ ἰσχύος πολλῆς· Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου. Διὰ τί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένης· ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου ἀναμνήσω, τὴν αἴνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος, κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν· Οὐχὶ λαὸς μου ἐστέ; τέκνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσωσι καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτούς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ φείδεσθαι αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτούς, καὶ ἀνέλαβεν αὐτούς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτούς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΔ΄, 4).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἴδου ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην· ἐν θέρει, καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἷς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἓν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαβαᾶ ἕως Ρεμμῶν, κατὰ νότον Ἱερουσαλήμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεΐ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμίν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομόρ, καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμεήλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν

ὑποληνίων τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκέτι ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιθότως.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς· Κύριε, ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ἀνῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἓνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενῆ τοῦ Πατρός. Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Ἦχος δ΄

Ὅτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν Ἐλαιῶν, Πατρός ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἠτοιμάστω ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτῆρας ἀνακαλύπτει, Ἀδὰμ τὴν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάβασιν. Ἀλλ' ἴχνη μὲν ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρός· στόμα δὲ μέγала ηὐλόγει, ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποιήσας σεαυτῶ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γάρ, συνεκάθισας· ὡς συμπαθήσας δέ, ἤνωσας σαυτῶ· ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθῆς παθῶν δέ, συνεδόξασας. Ἄλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ὠραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἄνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφότερον τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἕξαλλοὶ Ἄγγελοι, ἐν στολαῖς περιϋπτάμενοι, τοὺς Μαθητάς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτῆς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἰ νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἰ οὐράναι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ μαθηταί, ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡμῶν, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὀδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν Τεκοῦσάν σε τὸν Ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ Πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγήσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανούς ἀνόδῳ σου, Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειῖρας, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως.

Ἀναλαμβανομένου σου Χριστέ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὀρώσαι, ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ ἐβόων· Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησὶ πρὸς αὐτάς· Οὗτός ἐστιν ὁ κραταῖος καὶ δυνάστης, οὗτός ἐστιν ὁ δυνατὸς ἐν πολέμῳ, οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Καὶ ἵνα τί αὐτοῦ ἐρουθρὰ τὰ ἱμάτια; Ἐκ Βοσὸρ ἦκει, ὅπερ ἐστὶ, τῆς σαρκός. Αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, ἐν δεξιᾷ καθίσας τῆς μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα ὀδηγήσῃ, καὶ σῶσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ στηρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. (Ἐκ γ΄)

Τὸ αὐτό, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Τῆς ΠΕΜΠΤῆς Τῆς ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῷ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ὁ προαιώνιος, Θεὸς καὶ ἄναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυον, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῶ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄιδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανούς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου, συγκαθέδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ Ἦχου. Εἶτα·

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας...

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ΄.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... καὶ ὁ Ν΄.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις...

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς, αἱ ἄνω Δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκειῶν Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ ὁ τοῦ Ἦχου δ' εἰς στ', ἄνευ Στίχων.

Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. α'. Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρό- » χοῖς ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ πανστρατιᾶ κατα- » ποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Ἄισωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὤμων Χερουβὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ Θεόπτη Μωσεῖ, τῶν Ἐλαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μῆτερ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἔπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'. Οὗ ἢ Ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ ἡ' καὶ θ' Ὡιδῇ, Ὡιδῇ Ἰωσήφ. Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου.

Ἀνέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὤφθης τοῖς ἕνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλη ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντὸς ποιητής.

Βοᾶ ἐμφανέστατα, ψάλλων Δαυΐδ ὁ θεόπνευστος· Ἀνέβη ὁ Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῶ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἔφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἀμαρτήμασι, καινίσας τῷ Πάθει σου, καὶ τῇ Ἐγέρσει σου, ἀνελήλυθας, ὀχούμενος νεφέλη, πρὸς τὰ ἐπουράνια· δόξα τῇ δόξῃ σου.

Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν Πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα· ὃν περ οὐ κατέλιπε, κἄν σάρκα εἴληφε.

Καταβασία

Θεῖω καλυφθεῖς ὁ βραδύγλωσσος γνόφω,

Ἐρῶτήρτευσεν τὸν θεόγραφον νόμον·

Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου,

Ὅρα τὸν ὄντα καὶ μυεῖται Πνεύματος,

Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὡιδῇ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου » τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν » σωτήριον Ἀνάληψιν.

Τροπάρια.

Ἀνηλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλόφρονε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιουῶσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὀρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν, τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορᾶ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνόδῳ σου ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἐπάρατε πύλας οὐρανίους, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γήϊνον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄφεως Ἀδάμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες, καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, Πατρός, ὑμνούντων Ἀγγέλων σε.

Ἡ γῆ ἐορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ οὐρανός, τῇ Ἀναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστῶτα βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκοῦσα καθαιρέτην, τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομήτορ πάναγνε, τοῦτον ἀεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατοῦντα πάθη με, ἀπονεκρῶσαι καὶ σῶσαί με.

Καταβασία

Ἐρῶρηξε γαστρὸς ἠτεκτωμένης πέδας,

Ἐβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκτουμένης,

Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι,

Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,

Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐπιβάς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνήλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὤφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρασ, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου. (δίς)

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ » Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγῆ δι' αὐτοῦ, καὶ » ἐβόησα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι. Διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστὲ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ὡς ἀνήλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστὲ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω· ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἰησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν οὓς ἠγάπησεν, Ἑλαιῶν εἰς ὄρος, ἄνεισι, καὶ τούτους εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατρώους νεφέλη ἐποχούμενος, κόλπους ἔφθασεν, οὓς οὐδαμῶς καταλέλοιπε.

Κόσμος ὅλος ἐορτάζει, ὄρατὸς καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιάσει· Ἄγγελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογοῦντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τὴν ἀθανασίαν, πᾶσιν ἐδωρήσω Φιλάνθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καθορώντων σε, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἡ κοιλία, σοῦ Πανάμωμε γέγονε· τὸν γὰρ τὴν κοιλίαν, Ἰδου
παραδόξως κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρῆσαι κατηξίωσαι· ὃν ἰκέτευε,
σῶσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία

Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,

Λόγος προελθῶν, Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου,

Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,

Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,

Ἰδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι, Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ » γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν·
ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Τροπάρια.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, Ἐλεῆμον, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, μετὰ
σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, αἰρόμενον σὲ ἰδοῦσαι, τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ
Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Ἀπόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ
Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον,
σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρώσας τὸν θάνατον, τῷ σῶ θανάτῳ Κύριε, λαβῶν οὐς ἠγάπησας,
ἀνῆλθες, τοῦ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος ἅγιον, κάκειθεν ἀνέδραμες Χριστέ, πρὸς
τὸν σὸν Γεννήτορα, νεφέλη ἐποχούμενος.

Ξένη σου ἢ Γέννησις, ξένη σου ἢ Ανάστασις, ξένη καὶ φορικτή σου Ζωοδότα, ἢ ἐκ τοῦ ὄρους θεία Ανάληψις· ἦν ἐξεικονίζων Ἡλιοῦ, τέθριππος ἀνήρχετο, ἀνυμνῶν σε Φιλάνθρωπε.

Ὁρῶσιν ἐφθέγγοντο, τοῖς Ἀποστόλοις Ἄγγελοι· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί θαμβεῖσθε, τῇ Ἀναλήψει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ; οὗτος ἤξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ὡς κριτῆς δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον φυλάξας σε, μετὰ τὸν τόκον ἄφθορον, ἄνεισι Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα, Θεογεννητορ, ὃν οὐ κατέλιπεν, εἰ καὶ σάρκα εἴληφεν ἐκ σοῦ, ἔννουν τε καὶ ἔμψυχον, διὰ ἔλεος ἄφατον.

Καταβασία

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,

Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,

Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·

Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,

Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωιδὴ στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος· ταφή μοι τὸ κῆτος ἐγένετο· » ἐγὼ δὲ ἐβόησα πρὸς σὲ τὸν φιλάνθρωπον, καὶ ἔσω- » σέ με ἢ δεξιά σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ἐσκήρτησαν Ἀπόστολοι, ὀρῶντες μετάρσιον σήμερον, τὸν Κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Ἐπέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου· Ὅν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων Κριτῆς.

Ὡς εἰδόν σε Σωτῆρ ἡμῶν, Δυνάμεις αἰ οὐράνιαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον λέγουσαι· μεγάλη Δέσποτα ἢ φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἔνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην.

Ῥανάτωσαν ἡμῖν ἄνωθεν, νεφέλαι εὐφροσύνην αἰώνιον· Χριστὸς νεφέλη γάρ, ὡς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα ἄνεισι σήμερον.

Σαρκὸς φανεῖς ὁμοιώματι, τὰ πρόην διεστῶτα συνήγαγες, εἰς ἓν, Φιλάνθρωπε· καὶ ἀνελήφθης ὀρώντων σε, τῶν Μαθητῶν Οἰκτίριμον, πρὸς τὰ οὐράνια.

Τί ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, σαρκὸς τοῦ ἐνωθέντος παχύτητι; ἅγιοι Ἄγγελοι, Χριστὸν ὀρώντες ἐφθέγγοντο, Πάθους τιμίου θεῖα, φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμεν Κόρη τὴν σύλληψιν, ὑμνοῦμέν σου τὴν ἄρρητον γέννησιν, δι' ἧς ἐρόύσθημεν καταφθορᾶς, καὶ κακώσεως, καὶ ζοφερᾶς τοῦ Ἄιδου, Ἀγνή καθείρξεως.

Καταβασία

Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,

Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,

Ἴν' ὡς προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου

Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης,

Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῆ πεπτωκότα.

Κοντάκιον. Ἀυτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οικονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς καταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῷ χοῖ παραχωροῦντες, δεῦτε ἀνανήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν, ὄμματα καὶ νοήματα· πετάσωμεν τὰς ὄψεις ὁμοῦ καὶ τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ τὰς οὐρανίους

πύλας οἱ θνητοί νομίσωμεν εἶναι τοῦ Ἑλαιῶνος εἰς ὄρος, καὶ ἀτενίζειν τῷ Λυτρομένῳ ἐπὶ νεφέλης ἐποχουμένῳ· ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Κύριος εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμεν· ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόδωρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ, καλέσας ὡς Πατὴρ, καὶ στηρίζας αὐτούς· ὁδηγήσας ὡς υἱούς, καὶ λέξας πρὸς αὐτούς· οὐ χωρίζομαι ὑμῶν· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Πέμπτη τῆς ἕκτης Ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχ. Ἐκ δεξιᾶς καθίσας πατρικῆς Λόγε,

Μύσταις παρασχὼν πίστιν ἀσφαλεστέραν.

Ἐπειδὴ γὰρ τοῖς Μαθηταῖς συνὼν πρὸ τοῦ παθεῖν, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐπηγγείλατο παρουσίαν, εἰπὼν· Συμφέρει, ἵνα ἀπέλθω· ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, διδάξει ὑμᾶς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· διὰ τοῦτο, μετὰ τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι, ἐν ἡμέραις τεσσαράκοντα αὐτοῖς ὄπτανόμενος, οὐκ αἶψά, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων, συνεσθίων τε αὐτοῖς καὶ πίνων, βεβαιότεραν τὴν ἀνάστασιν παριστῶν· τὸ τελευταῖον, πολλὰ περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Βασιλείας ἐπαγγελιάμενος, παρήγγειλε τούτοις ἀπὸ Ἱερουσαλήμ μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖσε μένοντας, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσίαν ἐκδέχεσθαι, βαπτισθησομένους, καὶ δι' αὐτοῦ· ἐν ὕδατι γὰρ καὶ μόνῳ ἦσαν βαπτισθέντες τὸ πρότερον ὑπὸ Ἰωάννου (καὶ ἐσῦστερον ὁ Ἐπιφάνιος Κύπρου ἰστόρησεν, ὅτι ὁ μὲν Θεολόγος Ἰωάννης τὴν Θεοτόκον βαπτίζει· ὁ Πέτρος δέ, καὶ αὐτὸς πάλιν, τοὺς τῶν Ἀποστόλων λοιπούς). Παρήγγειλε δὲ αὐτοῖς μένειν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἵνα ἐκεῖσε πρῶτον τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου βεβαιωθῇ, μήπως, εἰς ἀλλοτρίους ἀπιόντες τόπους, εὐχερῶς διαβάλοιτο· καὶ ὅτι ἐχρῆν, καθάπερ εἴ τινας στρατιώτας, ἐντεῦθεν παρασκευασθῆναι τοῖς ὅπλοις τοῦ Πνεύματος, καὶ οὕτως εἰς μάχην χωρῆσαι τοῖς ἐχθροῖς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπέστη τῆς Ἀναλήψεως, ἐξάγει μὲν αὐτούς ἐπὶ τὸ Ὄρος τῶν Ἑλαιῶν (καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι πλείσταις ἐλαίαις κατάφυτον ἦν)· καὶ διαλεγόμενος αὐτοῖς περὶ τῆς εἰς τὰ πέρατα αὐτοῦ ἀνακηρύξεως, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἀκαταλύτου αὐτοῦ Βασιλείας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπειδὴ

κακείνους τὰ δέοντα ἐρωτᾶν μέλλοντας ἑώρα, παρουσίας ἐκεῖσε καὶ τῆς ἀχράντου αὐτοῦ Μητρός, ἐφίστησιν Ἀγγέλους αὐτοῖς, τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν ὑποδείξοντας. Καὶ δὴ, βλέπόντων, ἐπήρθη ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν, νεφέλης ἐκεῖνον ὑπολαβούσης· καὶ οὕτως, ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων παραπεμπόμενος, διακελευομένων ἀλλήλοις· τὴν τῶν οὐρανίων θυρῶν ἔπαρσιν, καὶ καταπληττομένων τὸ ἐξ αἱμάτων τῆς σαρκὸς αὐτοῦ ἐρυθρόν, ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, θεώσας τὴν σάρκα, καὶ θαρρῶ λέγειν, ποιήσας ταύτην ὁμόθεον· δι' ἧς ἡμεῖς κατηλλάγημεν, τῆς ἀρχαίας ἔχθρας διαλυθείσης. Τοῖς μὲντοι Ἀποστόλοις Ἄγγελοι, ἐν εἶδει ἀνδρῶν, ἐπέστησαν λέγοντες· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε καταπληττόμενοι, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οὗτος ὃν βλέπετε μετὰ σαρκὸς Θεὸν τὸν Ἰησοῦν, οὕτως ἐλεύσεται πάλιν, μετὰ σαρκὸς δηλαδὴ· πλὴν οὐχ ὡς πρότερον πενιχρὸς τε καὶ ἡσυχῆ, ἀλλὰ μετὰ δόξης μεγάλης, καθὼς νῦν ὁρᾶτε ὑπὸ Ἀγγέλων παραπεμπόμενον.

Τότε οἱ Ἀπόστολοι τῷ ἀτενίζειν ἀποκαμόντες, ὑπέστρεψαν ἀπὸ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν· ἔγγιστα δὲ τοῦτο ἐστὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, δισχιλίοις τεσσαράκοντα ποδῶν βήμασι διέχον αὐτῆς· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ τοῦ Σαββάτου ὁδός. Οὕτω δὲ νενομοθέτηται τῷ Μωϋσῆ, ἐπὶ τοσοῦτοις βήμασι τῷ Σαββάτῳ περιπατεῖν· ὅτι περὶ καὶ ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου τοσοῦτοις βήμασι ποδῶν ὑπῆρχεν ἀφισταμένη τῆς τῶν Ἰουδαίων παρεμβολῆς· ἐξῆν γὰρ ἐκεῖσε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἀπιέναι τινὰς προσκυνήσαντας, καὶ μὴ πλέον τὴν πορείαν ἐκτείνειν· διὰ τοῦτο ἐκλήθη καὶ Σαββάτου ὁδός. Δοκεῖ δὲ τισὶν ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἀνάληψις ἐν Σαββάτῳ ἐγένετο· ὅπερ τέως ἀπίθανον.

Ὑποστρέψαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι, ἀνέβησαν ἐν τῷ ὑπερώῳ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμένοντες, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί, καὶ τῇ τοῦ Λόγου Μητρί, νηστεία, καὶ προσευχῆ, καὶ δεήσει σχολάζοντες, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐκδεχόμενοι, ὡς ἡ ὑπόσχεσις.

Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὑμνολόγους σώσας » Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φῶτος, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἁμαρτία φύσιν ἄρας, τῷ σῶ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φωτεινὴ σε, φῶς ὑπάρχοντα ὑπέλαβε, νεφέλῃ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νοῦν, ἀναλαμβανόμενον· καὶ ἐπουράνιοι, δῆμοι ἤνεσαν σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Χεῖρας ἅπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν· Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων πάλαι Μωϋσῆς ὁ μέγας ἔκραζε· Προσκυνησάτωσαν ἀνερχομένῳ Χριστῷ οὐράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ Παντὸς Βασιλεῖ. Ὡς κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὡ θαυμάτων παραδόξων! πῶς ἐχώρησας Θεὸν ἀχώρητον, Θεοχαρίτῳτε, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζώσαντα ἀνθρώπους;

Καταβασία

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὄργάνων μέλος,

Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας.

Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,

Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,

Ἴσοσθένης, ἄναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ » Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα ἐκ » Παρθένου Μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ- » ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε ἀγνή, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βαστάσασα· ὄν σὺν Ἄσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς

πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡφθησαν οἱ Νόες Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Ἀναλήψει καὶ ἐφθέγγοντο· Τί ἐνατενίζοντες, ἴστασθε θαμβούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ κρῖναι, τοὺς ἐν γῆ ἄνθρώπους, Κριτῆς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεως συμφωνία ἀλαλάζωμεν, ἄσωμεν, χορεύσωμεν, χειρὰς τε κροτήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων, τοῦτον ὡς Δεσπότην, καὶ ποιητὴν τῶν ὅλων.

Ἦρθη ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν, ἡ πάλαι ἔκπτωτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυσται, θείῳ ὑπὲρ ἔννοϊαν. Δεῦτε πανηγυρίζωμεν, καὶ ἀνακραξώμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ὁ Υἱὸς σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐμφανισθεὶς ἀνέδραμε, πρὸ τὰ οὐράνια· μεθ' οὗ σε προσκυνοῦντες ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,

Ὁ τρισσοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος·

Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον

Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,

Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν » χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κῆσασαν, οἱ πιστοὶ » ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.

Σοῦ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα ὀρῶντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον· Ἀληθῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν Ἀσωμάτων τάξεις Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον· Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σὲ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ τὸν ἄνθρωπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει σου ἀνυψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας, σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγάλυνες.

Ἄλλος. Ἄπας γηγενής.

Μεγαλυνάριον

Ἄγγελοι, τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ὡ τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! πάντων ὁ Δεσπότης γάρ, ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς Μαθηταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίσαν τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέσαν ἐν χάριτι.

Ἄγγελοι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη...

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφησεν· Ὑμεῖς καθίσατε, εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐκπέμψω ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρὶ τὸν σύνθρονον, καὶ ὁμοτίμον, ὃν ὁρᾶτε, ἀναλαμβάνομενον, καὶ νεφέλη φωτὸς ἐποχούμενον.

Ἄγγελοι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη...

Ἦρθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἀνωθεν τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκὶ πτωχεύσαντος, καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ ἐκπτωτος. Πανηγυρίζομεν, καὶ συμφώνως πάντες ἀλαλάζομεν, καὶ κροτήσομεν χεῖρας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτός, ἐκλάμψαν Πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα, τῆς ἀθεΐας πᾶσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύδοντας ἐφωταγώγησε· διὰ τοῦτο πάντες κατὰ χρέος σε, εἰς αἰῶνας ἀεὶ μακαρίζομεν.

Καταβασία

Χαίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος·

Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,

Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·

Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἄπας σου τὸν τόκον

Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Ἐξαποστειλάριον Αὐτόμελον. Ἦχος β΄.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστὲ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων. Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν. (Ἐκ γ΄)

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ΄, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίσωμεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατήρ ὁ οὐράνιος· ὁ συναΐδιος Λόγος, Ἅγιος εἶ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον. (δίς)

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες Σωτήρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν ἀλλήλοις· Τίς ἢ θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ μορφῇ ὁ ὁρώμενος· ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὁρῶντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤκουον Ἀγγέλων, βοώντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρκός, καθ' ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄. Ἦχος β΄.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρας, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὑψιστος, φοβερός, Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Ὑπέταξες λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'. Ὁ αὐτός.

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Στίχ. > γ'. Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ'.

Στίχ. α'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ἀνελήφθῃς ἐν δόξῃ...

Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἀνελήφθῃς ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Εἰσοδικὸν

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον· Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Καὶ τὸ Κοντάκιον· Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν...

Τὸ Τρισάγιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην...

Ἀλληλούϊα. Ἦχος β'.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρᾶς.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν στ'. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

Κοινωνικὸν

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, Ἀλληλούϊα.

ΤΗι ΠΕΜΠΤΗι ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α΄

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανούς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς
Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς
τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Ἀνῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἄναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων
αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθείς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ
Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἓνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν
ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενῆ τοῦ Πατρὸς. Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί
ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστιν Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ
ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν ὄν τρόπον
ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ, ἐν
ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκὶ
ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν
δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ
ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Εἴσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν... Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ σὺ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ
ὀπίσω;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοὺς Μαθητάς, ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἐλαιῶν ἀνελθῶν· Ἦγγικεν ᾧ φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνόδου καιρός· πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὅνπερ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς. Τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὡσπερ ἐπ' ὀχήματος· ὅθεν, τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρᾶς, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

Ὅτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὑψώσας τὰς χειρὰς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτούς, νεφέλη φωτός σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθύς ἀνέλαβε· τότε, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καὶ δεξιοκάθεδρος ὄντως, ᾤφθης τῷ Πατρὶ συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιστοί, ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος, τῶν Ἐλαιῶν, καὶ ἐκεῖ, ὡσπερ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καὶ εἰς ὑψος ἐπάραντες, καρδίας καὶ φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχούμενον· ὅθεν, καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν· Δόξα, τῇ σῇ Ἀναλήψει Πολυέλεε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἑνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ... (βλ. σ. 188).

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥῆς ΤΗΣ ΣΤ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἤρθη· φωτεινὴ γὰρ νεφέλη ἐκ γῆς σε ὑπέλαβεν, ὀρώντων τῶν Μαθητῶν σου θαῦμα φρικτόν, βοῶντων τῶν Ἀσωμάτων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε, ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς· μεθ' ὧν σε Βασιλέα ὑμνεῖ, πᾶσα κτίσις, τὸν πάντων Θεόν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐπιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὤφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν', καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α', μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾱ.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανοὺς, ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρᾶς, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως.

Ἐλαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα, τῆς τοῦ Δεσπότης θείας, εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Ὡσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστὲ Σωτῆρ τὴν χάριν σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβανομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις Δυνάμεσιν· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερουβικὸς ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός· Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΤΗΣ ΣΤ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθῆς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθαρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγελιάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὀρώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς τοῦ λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὀρᾶτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες οὖν ἅπαντα, τὰ ῥηθέντα τελέσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν οὐς ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε· καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγονώς, τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους ἠλόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω Δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως

ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς Κριτὴν τῶν ἀπάντων καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾱ.

Πληρώσας ἀγαθέ, Πατὸς τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρᾶς, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

Ἀνήλθες πρὸς τὸν σόν, Γεννήτορα Οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὕψωσας τὴν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Νεφέλη σε φωτός, ἀνέλαβεν εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι

ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θείῳ σου κελεύσματι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἦλθες ὁ Ἐλεῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· καὶ νεφέλη ὑπέλαβέ σε, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σου, τρεμόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν, χαιρόντων δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ στηρίζας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς (σελ. 188)·

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῶι ΣΑΒΒΑΤῶι ΤΗΣ στ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτὴρ· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν,

ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Ἰδίου σκυλευθέντος, ὑπὸ σοῦ Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Αναστάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτὴρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρὶ· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις, δοξολογοῦμέν σε, παντοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄ καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ Ἦχου δ΄ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η΄, καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄.

Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾱ.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς Φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρᾶς, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως.

Ἄγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις· Ὡ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὄν τρόπον καθορᾶτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοῦς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατρὸς ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράναι Δυνάμεις ὀρώσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τίνι ἀτενίζετε

βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται
μετὰ δόξης, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἑκάστῳ κατὰ τὰ
ἔργα αὐτοῦ. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.